

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἐπρεπε νὰ τ' ἀκούσωμεν μετ' ἐκπλήξεως, ἀλλὰ τὸ ἐμάθομεν ἐν φαιδρᾷ ἀταραξία ὅτι ἐπανερχεται πάλιν ἐνταῦθα ὡς πρόεδρος τῶν ἐφετῶν ὁ δικαστικὸς ἀδελφὸς τοῦ καθαριστοῦ Δεληγιάννη.

Δὲν ὑπάρχει βούλευμα κατὰ τοῦ δικαστικοῦ αὐτοῦ ἐπὶ παραβάσει τοῦ καθήκοντός του κατὰ τὴν σκανδαλώδη ὑπόθεσιν Σεβαστοπούλου;

Ἄλλὰ δὲν ἀπεδείχθη ἡ δωροδοκία!

Χρειάζεται λοιπὸν νὰ τραυματισθῇ ἡ ὕλική ὑπόληψις διὰ νὰ ὑποπτευθῶμεν τὴν παρθενίαν τὴν ἠθικῆς ὑπολήψεως;

Ὁ δικαστικὸς Δεληγιάννης ἐτιμωρήθη πειθαρχικῶς ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῷ δίδεται βραβεῖον ἐπὶ τῇ τιμωρίᾳ ἐκ νέου ἢ προσδρεῖα τῶν Ἐφετῶν;

Τί θαυματουργοὶ ποῦ εἶναι αἱ τέσσαρες ψῆφοι τοῦ πονηροῦ Γουτυνίου!

ΛΟΓΟΣ ΛΟΜΒΑΡΔΟΥ.

Ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου ἐξεστόμισεν ὅτι ἐμεῖς ἐδῶ ἀπὸ τὰ ἐδώλια ταῦτα, ὡς πρῶν ὑπουργοί, ἐθέσαμεν εἰς τὸ στόμα τοῦ βασιλέως, καὶ ἠθέλομεν τολμήσει ἡμεῖς νὰ ψευσθῶμεν διὰ τοῦ στόματος τοῦ βασιλέως, ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς αὐτὸς, αὐτὸς ὁ ἴδιος βασιλεὺς ἐξεστόμισεν ἐδῶ ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου ὅτι ἡμεῖς τοῦ ἐβάλαμεν εἰς τὸ στόμα του; Καὶ ἠδυνάμεθα τοιαύτην τόλμην νὰ διαπράξωμεν ἡμεῖς πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ ἡ κυβέρνησις νὰ τολμήσῃ τοιαύτην νὰ πράξῃ πράξιν, σύρουσα ἐδῶ μέσα εἰς ψευδεῖς λόγους τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως;

Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς αὐτὸς ὁ βασιλεὺς . . .

Δούμας. Κύριε Πομπάρδε, πολὺ ἀναμιγνύεσθε εἰς τὴν ἀγῶρυσιν τὸν βασιλέα . . .

Λομβάρδος. Τὸν βασιλέα, κ. Δούμα, καὶ τὸν βασιλέα, ἐνόμισα καθήκόν μου νὰ συνδέσω τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, διότι ὁ βασιλεὺς συνειργάσθη μετ' ἡμῶν ὡς πρῶν ὑπουργῶν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως πρέπει νὰ φέρω πάντοτε εἰς τὸ στόμα διὰ νὰ δύναμαι ἐκάστοτε νὰ ἐργάζωμαι μετ' αὐτοῦ ὡς ὑπουργός!

ΛΟΓΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΑΚΗ.

Δημητρακάκης. Κύριοι βουλευταί! (φεύγουνε δύο) ὁ κ. Τρικούπης . . . (φεύγουνε ἄλλοι τρεῖς) ἐνόμισε (φεύγουνε ἀκόμη πέντε) ὅτι (φεύγουνε ὀκτώ ἀκόμη) ἢ (φεύγουνε ἑπτὰ) ἐπιστρατεία (φεύγουνε ἑννέα) ἐγένετο (φεύγει ὁ Κότταρη) συμφῶνως (φεύγουνε ὄλοι ἀπὸ τὰ θεωρεῖα) με (φεύγουνε αἱ κυρίαί καὶ τὸ διπλωματικὸν σῶμα) τὰς (φεύγουνε καὶ οἱ κλητῆρες τῆς βουλῆς) διεθνεῖς (φεύγει καὶ τὸ προσδρεῖον (ἀξιώσεις (φεύγει καὶ ὁ ἴδιος) καὶ διαλύεται ἡ συνεδρίασις τὴν ἑν ἑσπερινὴν ὥραν.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ,

ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε ὁ περίφημος κόκκινος φανὸς εἶδιδε τὴν μέλλουσαν χροιάν των εἰς τοὺς θαμῶνας τοῦ Ζυθοπωλείου Μαλλιά ἄλλοι φανοὶ ὄχι πλέον ἐπαναστατικοί, κόκκινοι, ἀλλὰ χρυσοί, κομψότατοι ὀδηγοῦσι τὴν ὄρασιν τοῦ διαβάτου εἰς διδυμα Καταστήματα, τὰ ὅποια εἶναι τὸ Κομμωτήριον καὶ τὸ Ἐμπορικὸν τοῦ κ. Σπαγοπούλου.

Τὰ διδυμα αὐτὰ εἶναι τὰ ὠραιότερα κατασκευάσματα τὰ ὅποια ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Ὀδὸς Σταδίου, ἥτις μετὰ μίαν

Α'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ» | 21

NINA

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΘΘΟΓΡΑΦΙΑ.

VI. — Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον.)

Ἐκεῖ ὁ πρῶτην φοράν εἰσπρχόμενος πολλακίς προκρούει διὰ τῆς ῥινός του ἐπὶ τῶν τοίχων, νομίζων ὅτι ἐκεῖθεν εἶναι ἡ ἐξοδος. Ὁ μονὸς φάρος εἶναι ὁ κλητῆρ τοῦ θεάτρου, ὅστις ἴσταται πλησίον τῆς ἀληθινῆς θύρας.

Εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην τῆς ὁποίας τὸ μῆκος εἶναι 54 μέτρων, ὑπὸ τοὺς ὠραίους ἐκείνους θόλους, τοὺς ὁποίους κοσμοῦσιν αἱ γραφαὶ τοῦ Βωδῦ, ὁ ἡμέτερος Μαρκήσιος συννητάτο καθ' ἐκάστην Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν μετὰ τὴν ἐκλεκτοτέραν κοινωνίαν τῶν Παρισίων. Εἶχεν ἀναπτύξει σχέσεις εὐρείας. Κατῶρθωσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς πολλὰς αἰθούσας, νὰ εἰσχωρῇ εἰς πολλὰς οἰκίας.

Ἴδου ὁ ἄνθρωπος τῆς ἑσπέρας—δηλαδὴ ὁ Μαρκήσιος. Δώδεκα ὥρας τοῦ ἡμερονυκτίου Ἀλέξανδρος καὶ δώδεκα Μαρκήσιος. Ἴδου ὁ βίος τοῦ κ. Μωρυγνύ. Κατεκλίνετο Μαρκήσιος καὶ ἐξῆπνα τὴν πρῶταν ὑπάλληλος.

Ἄλλὰ τὴν ἑσπεραν ταύτην ἦτο σκεπτικὸς ἀνεμιμνήσκετο τῶν συμβάντων τῆς πρῶτας καὶ ἤρχισε νὰ φοβῆται. Καὶ καθ' ὄλην τὴν νύκτα διελογίζετο πῶς ν' ἀποδράσῃ ἐκ τῆς συνοικίας ἐκείνης. Ἄλλ' ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ τὴν ξενοδόχον του. Ἐδῶ ἦτο ὁ ὕψαλος εἰς ὃν προσέκοπτον ὅλα αὐτοῦ τὰ σχέδια. Νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ πληρώσῃ, ἀλλ' ἡ ξενοδόχος θὰ ἐνῆργει συντηρητικὴν κατάσχεσιν ἐπὶ τῶν πραγμάτων του. Νὰ ἐκκενώσῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ κιβώτιά του. ; Ἄλλ' ἡ θυρωρὸς—ὁ ἀγρυπνὸς οὗτος Κέρβερος τῆς οἰκίας—θὰ ἐνέει τὸ στρατήγημα, διότι δὲν θὰ ἦτο ἡ πρῶτη φορά, καθ' ἣν ἐγένετο χρῆσις αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἐνοικητόρων τῆς κ. Βερνῶν, θὰ εἰδοποιεῖ τὴν ξενοδόχον, θὰ ἐγένετο σκάνδαλον καὶ . . . δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναχωρήσῃ.

Ἦτοιμάζετο λοιπὸν νὰ καταφύγῃ πάλιν πρὸς τὸν τραπεζίτην του καὶ νὰ ζητήσῃ χρήματα. Ὁ Κόμης τοῦ Σαιν-Μῶρ δὲν ἠδύνατο νὰ τῷ ἀρνηθῇ. Ἐπλήρωσε λοιπὸν τὴν ξενοδόχον του καὶ συνενοήθει μετ' αὐτῆς κατῶρθωσε νὰ ἀποκομίῃ λαθραίως τὰ πράγματά του ἐν μιᾷ νυκτί, καθ' ἣν ἦτο ἀκόμη Ἀλέξανδρος καθ' ἀνάγκην, νὰ τὰ μεταφέρῃ εἰς πλησίον τι ξενοδοχεῖον καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ μάθωσι τὴν

πενταετίαν ἄφρευκα θά ἐπισκιάσῃ τὰς πρεσβυτέρας ἀδελφάς της Ἑρμού καὶ Αἰόλου.

Πρώτην φοράν καταρτίζεται ἐν Ἀθήναις τόσον πλήρης Μυροπωλείον, ἄξιον διὰ τὸ καταλάβῃ θέσιν εἰς κανὸν βουλιβάρτον ἢ passage παρισινὸν καὶ παρὰ τὸ Μυροπωλείον Κομμωτήριον καὶ Κουρεῖον τόσον παιδρὸν, καθαρὸν, ἀνοιχτόκαρδον.

Τὸ ἐμπορικὸν εἶναι κυψέλη χιλίων μικρῶν πραγμάτων, ὄλων τοῦ λεπτοτέρου γούστου, τῆς πρώτης πολυτελείας καὶ τῶν ἐλαφροτέρων τιμῶν.

Τὸ Κατάστημα Σπαγοπούλου ἐτίμησε τὴν Ὅδον Σταδίου, καὶ τόσον ὠραῖον καὶ προκλητικὸν Κατάστημα εἶναι λίαν φυσικὸν νὰ ἔχῃ ἀδιακόπους εἰσόδους καὶ ἐξόδους.

ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΑΥΤΗΝ

ἐκρήγνυνται οἱ «Γέλωτες» τοῦ Δημητρίου Κόκκου. Τῶν «Γελῶτων» προηγείται πρόλογος γραφεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Εἰρηναίου Ἀσωπίου. Ἐπετράχῃ ἡμῖν νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ἐξῆς ἐκ τοῦ ὠραίου προλόγου ἀποσπάσματα :

Ι

Ὡς ἡ ἠδυπαθὴς ὀδαλίση, ἡ κρύπτουσα ἐν τῷ βάθει τοῦ χαρεμίου, ὑπὸ ἀειθαλῆ καὶ δροσερὰν σκιάδα, παρὰ τὸν φλοῖσθον ῥύακος, τὰ προκλητικὰ αὐτῆς κάλλη καὶ θέλητρα, οὕτω καὶ ἡ γηραιὰ Ἀνατολὴ πέπλω περιβάλλει τὸ ἰδιόρρυθμον αὐτῆς πνεῦμα. Καὶ ἐδῶ μὲν ὁ χρυσοῦφαντος μῦθος ἢ ὁ εὐφυὴς ἀπόλογος, ἐκεῖ δὲ τὸ ἀποκεκαλυμμένον βιβλίον, ἀλλαγῆ δὲ οἱ πτερωτοὶ ταῦροι, αἱ τερατώδεις σφίγγες καὶ παντοῖαι συμβολικαὶ παραστάσεις, μυστηριωδῶς τὴν διάνοιαν αὐτῆς καλύπτουσαι, προκαλοῦσι τὴν περιεργίαν, τὸν ἔρωτα τοῦ ἀρχαιοδίδου. Ἀλλὰ τὸ ἀκτινοβολοῦν ἐκεῖνο πνεῦμα, τὸ φωτίζον τὸν λόγον, τὸ διαχέον ἀπανταχοῦ τὴν χά-

ριν, τὴν εὐθυμίαν, τὴν φαιδρότητα, τὸ ἐκρηγνυόμενον εἰς σπινθῆρας ἢ καταλῆγον εἰς γελαστικὰς ἐκρήξεις, τὸ πνεῦμα, ἡ θεία αὕτη ἀκτίς, ἡ ζωογονοῦσα ὡς τὸ βλέμμα τῆς Ἰουλιέττας πρὸς τὸν Ῥωμαῖον, δὲν φαίνεται νὰ ἐφώτισε τὸν σκοτεινὸν βίον τῶν ἀνατολικῶν λαῶν.

Ταλαίπωροι λαοί ! ἐβίωσαν ἐπὶ μακρὰν σειρὰν αἰῶνων ἄγευστοι πνεύματος, καὶ κατέβησαν εἰς τὸν Τάρταρον, χωρὶς οὐδὲ κἄν μίαν ἡμέραν νὰ ζήσωσιν ἐκ τοῦ γέλωτος τοῦ Μολιέρου. Τί εἶναι δὲ βίος ἄνευ γέλωτος ; Εἶναι οὐρανὸς ὀμιχλώδης, οὐρανὸς ἄνευ ἀστέρων, φύσις πενθοῦσα, φύσις ἀγωνιώσα ἐν ὄρα φθινοπώρου. Ἀπάτη, φενάκη πάντα ταῦτα. Ἡ Ἀνατολὴ ἔγνω τὴν εὐθυμίαν, τὴν χαρὰν, τὸν γέλωτα, διότι ἔσχε καὶ αὕτη τὸν Βολταῖρόν της, ὅστις ἐκληροδότησε τὸ πνεῦμά του σύμπαντι τῷ κόσμῳ, ἔσχε τὸν Νῶε, τὸν φυτεύσαντα τὸν ἀμπελώνα, πατέρα τοῦ καμπανίτου.

Καὶ οἶτος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου.

Ἄλλὰ μικροῦ δεῖν ἐλησμόνου μὲγαν σοφόν, συνοψίσαντα πᾶσαν τὴν ἀρχαίαν σοφίαν ἐν τῷ πρακτικωτάτῳ τούτῳ παραγγέλματι :

Τρῶγε, πίνε, χαίρου ἐν ὄσῳ ζῆς

Οἷτος εἶν' ὁ κλῆρὸς σου ἐπὶ γῆς,

λέγει ὁ Ἐκκλησιαστής (Β', 18). Καὶ τοῦτο τὸ μόνον ἀληθὲς πνεῦμα, καὶ αὕτη ἡ μόνη ἀληθὴς σοφία, καθ' ὃ ἐκ στόματος Θεοῦ διὰ τῆς θεοπνεύστου Γραφῆς τοῖς ἀνθρώποις μεταδοθεῖσα.

II

Τὸ πνεῦμα ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις, ὡς μαρτυρεῖ καὶ τὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ πιστοποιητικόν : Ἀττικὸν ἄλλας ἔμεινε δὲ πάντοτε παιδίον παρ' Ἑλλήσιν ἐξ ἀβροφροσύνης,

νέαν του κατοικίαν καὶ ἐκείθεν τὴν πρῶταν νὰ διαπεραιωθῇ ἐκεῖ μετ' αὐτῶν ἐντὸς κλειστῆς ἀμάξης.

Εἶχομεν ἀναχωρήσει ἀπὸ τοῦ Βαινεσαίν ἐγκαταλιπόντες τὸν μὲν Τρενὸ βλασηζόμενον ὑπὸ τῶν ὑποθέσεων καὶ συλλογισμῶν του, οἵτινες κατέληγον εἰς δύο ἀντιφαντικὰ συμπεράσματα, τὸν Ἐδουάρδον Δωρναί, μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Τριβουλλιάκ, κατεχόμενον ὑπὸ τινος ἐλπίδος ὅτι ἤθελον ἀποκαλυφθῆ οἱ ἐπιβουλευθέντες τὴν ζωὴν του, τὴν Κόμησσαν Λανέσκη ἐξηγριωμένην διὰ τὴν διπλὴν ἀποτυχίαν της τόσον παρὰ τῆ Βέρθα, ὅσον καὶ παρὰ τῷ Ἐδουάρδῳ.

Εἶχομεν ἐπίσης ἀφήσει τὴν χήραν Δωρναί ὑποπτουμένην ὅτι ἀληθὴς ὁ υἱὸς της μετὰ τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόπειραν εἶχε πάθει ἐκ φόβου καὶ δὲν ἦτο ἀκόμη ἐντελῶς ἀπηλλαγμένος. Εἶχε μὲν στιγμὰς φωτεινάς, συνεζήτει λογικῶς, ἀλλ' αἴφνης ἡ ἀνάμνησις ἐκαίει τῷ ἐπανήρχετο, καὶ εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα ἐνόμιζεν ὅτι διακρίνει τὸν Δεσορέλ ἢ τὸν Ριγῶ.

Ταῦτα ἔλεγεν ἡ ἐπιστολὴ τοῦ οἴκου Δάξωνος, τὴν ὁποίαν εἶχε λάθει ἡ κ. Δωρναί, ταῦτα διεδίδοντο ἀπὸ στόματος εἰς στόμα περὶ τοῦ υἱοῦ της μεταξὺ τῶν κατοικῶν τοῦ Βαινεσαίν. Τίς εἶχε διαδώσει ταῦτα πρῶτος ; Οὐδεὶς ἐνεθυμείτο πλέον, διότι εἶχόν γαίνοι κοινά. Ἀλλ' ὁ Τρενὸ ἐμελέτησε τὸν Ἐδουάρδον καὶ εἶχεν ἤδη πεισθῆ ὅτι ἡ διαδ-

σις αὕτη ἐγένετο ἐντέχνως παρ' ἀνθρώπου ἔχοντος συμφέρον νὰ παραστήσῃ ὡς τοιοῦτον τὸν Ἐδουάρδον. Τούτου δοθέντος ὁ Τρενὸ ἀνεζήτηε τὸν ἀνθρωπὸν του. Ἀλλ' ἦτο ἄρα γε οὗτος ὁ Κόμης τοῦ Σαίν-Μῶρ . . ! Ὁ Τριβουλλιάκ ὠμολόγησεν, ὁ Ἐδουάρδος τὸ ὑποπτεύετο, ὅτι ὁ Κόμης ἦτο ὁ Δεσορέλ. Ἀλλ' ἂν οὗτοι ἠπατήθησαν ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ προσώπου, ἔπρεπεν ἄρα γε οὗτος νὰ λάβῃ τὴν ἀπάτην τῶν ὡς ἀφετηρίαν καὶ . . νὰ προχωρήσῃ ; Ὁ Κόμης τοῦ Σαίν-Μῶρ δὲν ἦτο τυχαῖον πρόσωπον τὸ ὅποιον ἡδύνατο ἀτιμωρηθεῖ ν' ἀνακρίνῃ ἐπὶ τοιαύτῃ ὑπονοίᾳ.

Ἡ Βέρθα ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν τὴν ἐπεσκέφθη ἡ Κόμησσα, μετὰ τὴν ἀπροσδόκητον καὶ φοβερὰν ἀποκαλύψιν τῆς ἰσχυρᾶς ἀντιζήλου μετὰ τὰς συγκινήσεις καὶ τὰ δάκρυα ἀσθενῆς καὶ φθίνουσα ὡς τὸ ῥόδον τοῦ ὁποίου τὰ πέταλα διετρύπησεν ἡ χάλαζα, ἔκειτο κλινῆρης. Ὁ γέρον Βαρῶνος νύκτα καὶ ἡμέραν ἠγρύπνει εἰς τὸ πλευρὸν τῆς θυγατρὸς του, πολλάκις ἀποσυρόμενος καὶ κλαίων κατ' ἰδίαν καὶ μεμψιμοιρῶν ἑαυτὸν διότι ἐγένετο ἀφορμὴ πρῶτος αὐτὸς τῶν δακρῶν της ὑποσχεθεὶς τὴν χεῖρά της εἰς τὸν Κόμητα, ἔπειτα δὲ καταναθεματίζων τὴν Κόμησσαν Λανέσκη τῆς ὁποίας ἡ ἐπίσκεψις ἦτο ὡς ἡ ἐπίσκεψις τῆς πανώλης καὶ τοῦ θανάτου διὰ τὸν οἶκόν του. Ἡ Βέρθα ἠγνήθη νὰ τῷ ὠμολογήσῃ τί ἐζήτει ἡ Κόμησσα, ἀλλ' ὁ Τιβὼ εἶχεν ἐνοήσῃ τὰ πάντα. (ἀκαλουθεῖ).